

Libris .RO

Respect pentru oame

Cristina Podoreanu

LUP NEBUN

El lupul, acum chiar este!

EDITURA FOR YOU

București, 2017

A fost odată ca niciodată.

Așa începe orice poveste.

Era pe la sfârșitul lunii martie și Giani îmi arată lupul cel mare și fioros care îi străjuia spatele.

M-a întrebat:

– Comentarii?

Iar eu am răspuns:

– Voi face de data asta exact ca tine, nu voi spune nimic.

Am tăcut. Ce să-i spun? Că mă sperie? Că nu înțeleg cum cineva poate să-și facă un astfel de tatuaj?

Apoi a continuat:

– Țsta e doar începutul. Urmează încă doi.

Eu:

– Aoleu. Tot așa supărați?

El:

– Nu, ăsta e cel mai supărat.

Am răsuflat ceva mai ușurată.

După ce ai plecat, am știut că povestea va merge mai departe. Nu mi-a fost clar cu ce. Pentru că am vrut mai întâi să-mi tatuez lupul tău. Cel de-al treilea. Pe care n-ai mai apucat să-l faci.

– Aș vrea să-mi tatuez un lup.

– Dar ție ți-e frică și de un câine pricăjit. Ce să cauți cu un lup pe tine? Vrei să-l faci doar pentru că-i plăcea lui Giani? Lupul îl reprezenta pe el. Dacă Giani era înnebunit după găini, îți tatuai o găină?

A fost cu suișuri și coborâșuri. Cu momente de masochism din partea mea, când m-am gândit că poate nu m-ai iubit și că totul a fost conceput de mintea mea. Exact într-unul dintre acele momente am primit un tablou. „Am decis că trebuie să fie al tău, tocmai pentru vorbele pe care mi le-a spus el despre tine.“ Acel tablou în care cei doi lupi nu sunt neapărat Blondi și Lup Nebun. Cei doi lupi sunt ceea ce a rămas în urma lui Giani: iubirea. Îmi voi bate iubirea pe spate. Se va bate cu un ac, cu 3, cu 5 și cu 15 ace. Va fi cu firușoare de sânge, cu durere, cu suferință, cu dorința de a renunța și de a o lua la fugă. Și, totuși, cu puterea de a rămâne pe loc. Până la capăt.

Desigur că m-am dus acolo unde ți l-ai făcut tu și am văzut patul pe care ai stat întins, în timp ce aparatul bătea cu 30 de ace. Lupul tău – al treilea – te așteaptă cuminte acolo și va aștepta, preț de o eternitate.

M-am așezat pe scaun și a început ședința de tatuaj. Iar tu erai acolo, mândru tare de isprava mea, șoptindu-mi „Și de-aia te iubesc. Că ești o femeie puternică“. Grație acestor șoapte n-am rupt-o la goană pe străzile ude de lacrimile ploii. Mi-am spus că, dacă nu m-a înfrânt durerea faptului că nu mai ești aici, n-are cum să mă înfrângă o simplă bătaie, indiferent cu câte ace.

Că te iubesc? Că dragostea nu va muri niciodată? Că din suferința cea mai mare trebuie să iasă și lucruri frumoase?

Răspunsul e da, bătut cu tuș și sânge. Pe piele. Și, mai ales, pe suflet.

3 august 2012

Gata. Plec la mare.

Înfierbântată de patima unei veri care o ține dintr-un cod în altul, mă decid eroic să pornesc în excursia râvniță de atâta timp: cea de o lună cu motocicletă. E drept că am tras atât de timp pentru că am mai râvnițat la ceva: să nu cumva să plec singură. Să existe o gașcă moto care să mă adopte. Sau, și mai de dorit, un Făt-Frumos motociclist. Am dat sfoară în țară, am sunat, am propus, am combinat. Nimic. Nici urmă de gașcă, nici, cu atât mai puțin, de Făt-Frumos. Așa că, treptat, gândul care mă teroriza – cum ar fi să plec în excursia mea doar eu și cu mine – a început să nu mă mai terorizeze, ba chiar să îmi surâdă. Voi fi doar eu, Hornetul meu albastru de o sută de cai, soarele pe cer și drumul în față.

Gata. Plec la mare. Singură. Cu cel mai larg zâmbet cu puțință sub cască.

5 august 2012 – Vama Veche

E ora 2 dimineața și caut o gașcă pe care încă nu am cunoscut-o. Mă interesează să-i găsesc pe oameni pentru că printre ei este și un motociclist care mă poate ajuta să-mi scot motorul cu care mâine plec spre Techirghiol. Motor parcat într-un loc ferit din Vamă, de către un tip care se dădea mare motociclist. Dar care nu era.

Goldwingul este un motor ca o barcă. Și nu cântărește decât vreo jumătate de tonă. Acest Goldwing pe care tocmai îl văd pare de-a dreptul o barcă. O barcă naufragiată pe nisipul din fața barului La Roată din Vamă. Cu roțile îngropate aproape total în nisip. Mă întreb: cum poate fi scos de acolo? Cu macaraua? Și oare motociclistul care-l conduce e nebun sau doar prins total în voluptatea aburilor bahici?

Nu-mi bat capul. Important e să pot pleca mâine spre Techirghiol și, de acolo, în aroganța pe două roți pe care mi-am promis-o. Așadar, o chestiune de onoare!

Gașca nu e de găsit. Mai ales de către mine, care nici nu știu pe cine caut. Așa că, după ce se termină concertul lui Kempes, mă bag în cort. Unde adorm tun și mă trezesc lac de sudoare.

6 august 2012 – Vama Veche

A fost odată ca niciodată, că, dacă n-ar fi fost, ar fi trebuit să se inventeze și să fie pentru a se povesti.

Să tot fie 11, 12 ziua. Mă uit la ceas. Nu. E 7 dimineața. 7 dimineața într-o zi care se anunță caniculară, incendiară, codificată cu cod cel puțin portocaliu. Mi-e cald de mor, mi-e somn de mor. Ies din cort și mă întind pe iarba arsă de lângă el, la umbră. Încercând să mai fur câteva momente de somn. Din cauza căldurii, nu mi-e dat să fur nimic. Mă ridic și încep să mă fâțâi prin camping. Lumea doarme cuminte. Dau de microbuzul vișiniu, pe praful de pe luneta căruia cunoștința mea a scris „Nu uitați să mă luați!”. E microbuzul care o va duce pe ea acasă. Goldwingul este parcat tocmai aici. Se pare că macaragiii au program și noaptea. Profit de faptul că e liniște și pace și mă apropiu să-i văd bordul, ce concurează cu al unui mini-avion. Cu multe butoane. Argintiu. Aripa – aurie, argintie. Frumos nu mi se pare deloc, dar așa, de aproape, trebuie să admit că pare confortabil. Numai bun de pornit la drum și de mers cale lungă, să-i ajungă.

Căldura este nemiloasă cu somnul celor din corturi. Așa că, treptat, treptat, încep să se ițească tot felul de capete de vamaioți de prin corturi colorate. Cunoștința care a binevoit să-mi ofere

Respect cazare în cortul ei se trezește și ea și exclamă plină de fericire la vederea unui alt chip, ivit dintr-un cort verde din apropiere:

– El e Nic. Nic!

Ce bine că el e Nic. Pe Nic și pe ai lui i-am căutat toată noaptea. Sunt luată de mână și dusă la Nic și apoi prezentată intempestiv:

– Ea e Blondi, prietena mea motociclistă. Știi, motocicleta ei e puțin cam înaltă și, când e pe motor, ea nu atinge pământul decât cu vârfulurile picioarelor. Așa că are nevoie de cineva s-o ajute să-și scoată motocicleta. Pe care a parcat-o altcineva acolo. Că ea nu a putut.

Eu ascult explicațiile amănunțite despre mine, în timp ce Nic mă studiază câteva secunde. Se pare că îi convine ceea ce vede, pentru că merge întins spre microbuzul vișiniu, unde întârzie alte câteva secunde, nu foarte multe, și de unde nu se întoarce singur.

– El e Giani, prietenul nostru motociclist.

Îl studiez intens pe sus-numitul Giani. E bronzat. Prea bronzat. Cu trăsături aspre, masculine. Cu părul tuns scurt și grizonant. Cu niște ochi verzi, a căror culoare se ia la întrecere cu cea a mării de aici, din Vamă. Subțirel, purtând o vestă neagră de piele, pe care apare nu știu ce desen cu roșu. Cum naiba poți purta vestă pe căldura asta, mă întreb eu, dar nu stau prea mult să studiez acest gând pentru că îmi dau seama că tocmai am făcut cunoștință cu proprietarul bărcii eșuate de azi-noapte. Pare unul dintre acei tipi răi cu care părinții le-ar interzice odraslelor să iasă vreodată. Dau mâna și mă prezint. Are o mână caldă și frumoasă. În timp ce i-o strâng cu nădejde, mă cuprinde o senzație cel puțin bizară: cu omul ăsta aș merge până la capătul pământului.

Respect pentru caracterul cărții

— Scoate-mi și mie, te rog, motorul parcat în iarba de acolo, spun eu, arătând cu degetul spre Hornetul meu albastru. Că eu nu ajung prea bine jos când stau pe el și risc să-l trântesc.

Ochii verzi mă privesc amuzați. Cheia merge din mâinile mele în mâinile lui frumoase. Nic și gașca veselă au plecat să bea o cafea. Mă cheamă cu ei. Nu merg. Cum să merg? Eu trebuie să supraveghez ce se întâmplă cu motorul meu. Cu toate că cine conduce o barcă pe două roți sigur se pricepe să manevreze cele o sută nouăzeci de kilograme ale motorului meu. Vocea lui Gianni mă ia prin surprindere:

— Du-te cu băieții la o cafea.

Asta s-o crezi tu, mă gândesc eu, dar n-o spun cu voce tare.

— Merg cu tine la motor.

Gianni nu spune nimic, se uită amuzat la mine, ochii verzi zâmbesc. Ajunge la Hornet, se urcă pe el, îl pornește și apoi îl manevrează ca și cum ar fi de jucărie, parcându-l în dreptul Goldwingului. Par mama și copilul.

— Acum vii la cafea? mă întreabă el.

— Acum vin, răspund eu.

Ajungem La Roată, la masa mare a găștii vesele. Care ne întâmpină cu urale. Eu scot două cuvinte, menționând plecarea mea la Techirghiol. Apoi îmi asum rolul de observator. Teoretic, ar trebui să plec acum. Dar nu fac acest lucru. Stau la cafea și apoi ne deplasăm în grup organizat către mare: Se înoată, se fac poante, se văd delfinii. Atunci când nu mă vede, îl studiez curioasă pe Gianni. Poate n-ar fi rău să-l am drept partener de drum. Dacă, totuși, ar trebui să credem în povești? Hai că iar mă ambalez. Să ne gândim la chestiuni practice.

— Eu aș mânca ceva.

— Și eu mă gândeam la asta, spune Gianni.

Cuminte și timid, dar cooperant. Nu-i rău. Ne ridicăm de la plajă, ceilalți lăsându-ne să plecăm singuri. Mergem către

La Roată. La împinge tava. Eu îmi iau o ciorbă de burtă. El își ia tot o ciorbă de burtă, dar fără burtă. Plus câte un ardei de căciulă. Găsim o masă și ne așezăm.

– Cum e aia să mănânci ciorbă de burtă fără burtă? îl întreb eu.

– Îmi place doar zeama.

– Și nu poți lăsa carnea în farfurie și să mănânci doar zeama?

– Nu-mi place să văd bucățile alea de burtă în farfuria mea.

Ardeul pișcă precum canicula. Eu îl termin eroic pe al meu, Giani îl termină eroic pe al lui. Radem ciorbițele de burtă, cu și fără burtă. Mergem apoi spre plajă. Ar fi cazul să pornesc la drum. Și gașca veselă e de aceeași părere cu mine, cu atât mai mult cu cât ei au un drum mult mai lung de parcurs. Nu ca mine, până la Techirghiol. Îl rog pe Giani să mă ajute să fixez rucsacul pe motocicletă. Nu mă ajută. Face el singur toată treaba. Timp în care eu mă echipez. Se fac poze de grup. Gata. Nu știu ce motive de tras de timp aș mai putea invoca, iar el nu a spus nimic.

– Nu vrei să te conduc până la Techirghiol?

Lupiii! strig eu triumfătoare în gândul meu. A vorbit! Vorbește! Cum naiba să nu vreau? Nu de asta trag de timp de azi-dimineață? Îl privesc din cap până-n picioare. Senzația pe care am avut-o dimineața a devenit o certitudine. Da, cu omul ăsta merg până la capătul pământului.

– Da. Vreau.

Așa că, în uralele găștii vesele, un Goldwing argintiu asemenea unei bărci și un Hornet albastru mult mai mititel pleacă la drum. Nu contează că destinația e Techirghiol. Important e drumul.

Ieșind din Vamă, Giani merge în față foarte încet. La un moment dat, semnalizez dreapta. El mă vede și oprește și el.